

oma vihatuju jätab maha, ja tead ju, et tema ifa nõnda hulluks läheb, kui seda kumbe näab, Jumal teab, miks ta teda ei sall. "Näüd sain ma korraga aru, kuidas asi selle hobusega oli; ja waene Viisukene, mina teadsin wääga häästi, miks ei sallind.

Mölder wöttis halli koe seljast maha ja waata, hobune oli nii waga kui tal, wärises ja ohkas walu pärast ja läks sundimata wangriga edasi.

Kaksteiskümmend aastat oli möödäläind, leikuse aeg oli käte jõudnud ja meie olime põllu peal just seal, kus tee järsku mäest alla läheb. Ilmad olid hirmus palawad, taha poole, otse küla kohal olivad pihsepilwed nähtawal. Mölder tuleb wangriga külast meie poole, rasked jahutid peal. Kui ta meist mööda sõidab, teretab ja ütleb: „Aga tänasime saame wihma ja müristamist, küla kohal taewas juba üsna must, müristamise kõminat on ju kaugelt kuulda.“

Oli mölder sinna jõudnud, kus tee alla läheb, peab ta sinni, astub wangrist maha, tahab rattad kammitseesse panna. Wihma

hakkab sadama nagu wardast. Mölder wõtab kottide wahelt oma halli koe wangrist, paneb teda selga ja ajab hoost edasi. Aga nii pea kui hobune halli watti tähele paneb, jääb hulluks, karjub viete wiha pärast ja lööb tagumise jalaga otse möldri otse ete, et tema maha sadab ja wangri alla jääb. Wangler läks tuhatnelja mäest alla, mölder ifa tema al, kiiendab ja hüab api, — kiwi tee feskkel, sinna jääb ta sinni, raske koorem läheb üle rindade, kui meie ligi jõudsime, oli juba hing wäljas.

Mis pärast sündis, seda ju teie ise teate. Tema tütar Viis läks rikka Andreksile mehele, aga õnne ei olnud nende majas midagi, sest ülekohtuga saadud wara ei pea mite kolmandama pärija käte jääma, mis lühike kaupa oli korjatud, kulus jälle ära wakaupa, ja koe aasta eest paniwad Prantsused kogu maa põlema, nii et suur ja uhke maja, mis wana Kristohw oli ehitand, hukka läks, niisamuti on kaa tema lapsed ja pärijad surinud ja hukka läinud, kunni wiimati kaa Viis suri murtud südamega. Waat' seda wiisi